

II OSK 373/11 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2012-05-17	orzeczenie prawomocne
Data wpływu	2011-02-14	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Alicja Plucińska-Filipowicz Janusz Furmanek /sprawozdawca/ Małgorzata Dałkowska - Szary /przewodniczący/	
Symbol z opisem	6153 Warunki zabudowy terenu	
Hasła tematyczne	Inne	
Sygn. powiązane	IV SA/Po 762/10 - Wyrok WSA w Poznaniu z 2010-11-17	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	Dz.U. 2003 nr 80 poz 717 art. 61 ust. 3 <i>Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym</i>	

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: sędzia NSA Małgorzata Dałkowska-Szary sędzia ISA Alicja Plucińska-Filipowicz sędzia del. NSA Janusz Furmanek (spr.) Protokolant Rafał Jankowski po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2012 roku na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 17 listopada 2010r. sygn. akt IV SA/Po 762/10 w sprawie ze skargi R. S. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia [...] maja 2010r. nr [...] w przedmiocie odmowy ustalenia warunków zabudowy terenu 1. oddała skargę kasacyjną 2. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. na rzecz R. S. kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

WYROKIEM Z DNIA 17 LISTOPADA 2010 R. SYGN. AKT IV SA/PO 762/10, WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W POZNANIU W SPRAWIE ZE SKARGI R. S. NA DECYZJĘ SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO W K. Z DNIA [...] MAJA 2010 R. NR [...] W PRZEDMIOCIE ODMOWY USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY TERENU, UCHYLIŁ ZASKARŻONĄ DECYZJĘ ORAZ POPRZEDZAJĄCĄ JĄ DECYZJĘ WÓJTA GMINY B. Z DNIA [...] MARCA 2010 R. NR [...]. PONADTO ZASĄDZIŁ OD SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO W K. NA RZECZ SKARŻĄCEGO ZWROT KOSZTÓW POSTĘPOWANIA.

POWYŻSZE ROZSTRZYGNIĘCIE WYDANE ZOSTAŁO W OPARCIU O NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

ZASKARŻONĄ DECYZJĄ SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO W K. UTRZYMANA ZOSTAŁA W MOCY DECYZJA WÓJTA GMINY B., ODMAWIAJĄCA R. S. USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY DLA INWESTYCJI POLEGAJĄCEJ NA BUDOWIE ELEKTROWNI WIATROWEJ O MAKSYMALNEJ MOCY 1,2 MW NA NIERUCHOMOŚCI POŁOŻONEJ W MIEJSCOWOŚCI M. OZNACZONEJ W EWIDENCJI GRUNTÓW I BUDYNKÓW JAKO DZIAŁKA NR [...] OBREB M..

WCZEŚNIEJSZĄ DECYZJĄ Z DNIA [...] GRUDNIA 2009 R. WÓJT GMINY B. WYDAŁ W TEJ SPRAWIE DECYZJĘ ODMAWIAJĄCĄ USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY, KTÓRA TO

DECYZJA W WYNIKU ODWOŁANIA SIĘ R. S. ZOSTAŁA DECYZJĄ Z DNIA [...] STYCZNIA 2010 R. UCHYLONA PRZEZ SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE W K. ZE WSKAZANIEM, IŻ ELEKTROWNIA WIATROWA, ZGODNIE Z ORZECZNICTWEM SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH, WINNA BYĆ LOKALIZOWANA W DRODZE DECYZJI O WARUNKACH ZABUDOWY JAKO URZĄDZENIE INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ.

ORGAN STWIERDZIŁ W DECYZJI, ŻE SKORO ELEKTROWNIA TAKA NIE JEST INWESTYCJĄ CELU PUBLICZNEGO, JEJ SWOISTY CHARAKTER NIE UMOŻLIWIA UZALEŻNIENIE JEJ LOKALIZACJI I REALIZACJI OD SPEŁNIENIA WARUNKÓW Z ART. 61 UST.1 PKT 1 USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM, TAKICH JAK KONTYNUACJA FUNKCJI, PARAMETRÓW, CECH I WSKAŹNIKÓW ZABUDOWY, W TYM GABARYTÓW I FORMY ARCHITEKTONICZNEJ. ORGAN I INSTANCJI WINIEN WIĘC ROZWAŻYĆ MOŻLIWOŚĆ USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY DLA TEJ INWESTYCJI JAK DLA URZĄDZENIA INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ.

W WYNIKU PONOWNEGO ROZPATRZENIA SPRAWY WÓJT GMINY B. ODMAWIAJĄC USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY WYŻEJ POWOŁANĄ DECYZJĄ Z DNIA [...] MARCA 2010 R., POWOŁAŁ SIĘ NA PRZEPISY ART. 59 UST. 1, 60 UST. 1 I ART. 61 USTAWY Z DNIA 27 MARCA 2003 R. O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM (DZ. U. NR 80, POZ. 717 Z PÓŹN. ZM. – DALEJ ZWANA UPZP) I UZNAŁ, ŻE SKORO ELEKTROWNIA WIATROWA JEST OBIEKTEM PRODUKUJĄCYM PRĄD – JEST ZABUDOWĄ PRODUKCYJNĄ, NIE ZALICZA SIĘ DO LINII KOLEJOWYCH, OBIEKTÓW LINIOWYCH ANI URZĄDZEŃ INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ – TO JEJ LOKALIZACJA NIE MOŻE NASTĄPIĆ W OPARCIU O PRZEPIS ART. 60 UST. 3 UPZP. O TYM, ŻE ELEKTROWNIE WIATROWE NIE SĄ URZĄDZENIAMI INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ ŚWIADCZY WEDŁUG ORGANU TAKŻE TO, ŻE W ROZUMIENIU USTAWY Z DNIA 7 LIPCA 1994 R. PRAWO BUDOWLANE (DZ. U. NR 156 Z 2006 R. POZ. 118 ZE ZM.) SĄ ONE ZŁOŻONE Z ELEMENTÓW SKŁADAJĄCYCH SIĘ NA CAŁOŚĆ TECHNICZNO -UŻYTKOWĄ. ELEMENTAMI TYMI SĄ M. IN. BUDOWLANE CZĘŚCI ELEKTROWNI TAKIE JAK FUNDAMENT I WIEŻA. ORGAN TEN UZNAŁ W REZULTACIE, ŻE UTOŻSAMIANIE ELEKTROWNI WIATROWEJ Z URZĄDZENIAMI INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ DOPROWADZI DO ICH LOKALIZOWANIA WSZĘDZIE, NAWET W SĄSIEDZTWIE ZWARTYCH OSIEDLI ZABUDOWY MIESZKANIOWEJ – CO STANOWIŁOBY ZAPRZECZENIE USTAWOWEJ DEFINICJI ŁADU PRZESTRZENNEGO. TE WSZYSTKIE ARGUMENTY PRZESĄDZIŁY O NIEMOŻLIWOŚCI USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY DLA PRZEDMIOTOWEJ INWESTYCJI.

UTRZYMUJĄC W MOCY TĘ DECYZJĘ SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE W K. (DECYZJA Z DNIA [...] MAJA 2010 R.) PODZIELIŁO STANOWISKO ORGANU I INSTANCJI, PODAJĄC, ŻE PLANOWANA INWESTYCJA MA SŁUŻYĆ DO PRODUKCJI ENERGII ELEKTRYCZNEJ, A WIĘC, PODOBNIKIE JAK KAŻDA INNA PRODUKCJA JEST NASTAWIONA NA GŁÓWNY CEL, JAKIM JEST DZIAŁALNOŚĆ EKONOMICZNA. WPROWADZENIE NA DANY GRUNT, POPRZEZ LOKALIZACJĘ ELEKTROWNI WIATROWEJ, FUNKCJI PRODUKCYJNEJ OGRANICZY MOŻLIWOŚĆ ZABUDOWY SĄSIEDNIEGO TERENU Z UWAGI NA MOŻLIWOŚĆ NEGATYWNEGO ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO.

W SKARDZE OD TEJ DECYZJI PEŁNOMOCNIK SKARŻĄCEGO ZARZUCIŁ JEJ NARUSZENIE ART. 61 UST. 1 PKT 1 UPZP POPRZEZ JEGO ZASTOSOWANIE, ART. 61 UST 3 UPZP POPRZEZ JEGO NIEZASTOSOWANIE, ART. 143 UST. 2 USTAWY Z DNIA 21 SIERPNI 1997R. (DZ. U. Z

2004 R., NR 261, POZ. 2603 ZE ZM.) O GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI W ZWIĄZKU Z ART. 2 UST. 13 UPZP – POPRZEZ BŁĘDNĄ WYKŁADNIĘ, A TAKŻE NARUSZENIE ART. 138 § 2 I 138 § 1 PKT 2 KPA ORAZ ART. 8 I 9 KPA – WNIÓŚŁ O UCHYLENIE ZASKARŻONEJ DECYZJI ORAZ POPRZEDZAJĄCEJ JĄ DECYZJI WÓJTA GMINY B. I ZASĄDZENIE KOSZTÓW POSTĘPOWANIA WEDŁUG NORM PRZEPISANYCH.

W SKARDZE SKARŻĄCY PODNIÓŚŁ, ŻE WBREW ZALECENIOM DECYZJI SKO W K. Z DNIA [...] STYCZNIA 2010 R. ORGAN I INSTANCJI NIE ZASTOSOWAŁ SIĘ DO WYTYCZNYCH, WSKAZUJĄCYCH ORZECZNICTWO SĄDOWO ADMINISTRACYJNE W TEMACIE ELEKTROWNI WIATROWYCH, A SKO W UTRZYMUJĄCEJ DECYZJĘ WÓJTA DECYZJI NIE WYJAŚNIŁO DLACZEGO ZMIENIŁO ZDANIE WYRAŻONE W UZASADNIENIU SWEJ PIERWSZEJ DECYZJI. ORGAN NIE USTOSUNKOWAŁ SIĘ DO PRZYWOŁANYCH WYROKÓW WSA W POZNANIU. PONADTO, STOSUJĄC ART. 138 § 1 PKT 1 KPA ORGAN NARUSZYŁ ART. 138 § 2 KPA, WZGLĘDNIE § 1 PKT 2 TEGO PRZEPISU PONIEWAŻ, JEGO ZDANIEM, SKO WINNO UCHYLIĆ DECYZJĘ WÓJTA I ORZEC CO DO ISTOTY SPRAWY.

W ODPOWIEDZI NA SKARGĘ SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE W K. WNIOSŁO O ODDALENIE SKARGI JAKO NIEUZASADNIONEJ POWTARZAJĄC ARGUMENTY PRZEDSTAWIONE W ZASKARŻONEJ DECYZJI.

W UZASADNIENIU WYROKU Z DNIA 17 LISTOPADA 2010 R. WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W POZNANIU WSKAZAŁ ART. 61 USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM, UZALEŻNIAJĄCY WYDANIE POZYTYWNEJ DECYZJI O WARUNKACH ZABUDOWY OD SPEŁNIENIA ŁĄCZNIE WYMIENIONYCH W NIM PRZESŁANEK, W TYM DOSTĘPU DO DROGI PUBLICZNEJ I ZASADY DOBREGO SĄSIEDZTWA (ART. 1 PKT 1 I 2). WYJĄTKIEM OD STOSOWANIA TYCH ZASAD JEST, W ŚWIETLE ART. 61 UST. 3 UPZP, INWESTYCJA POLEGAJĄCA NA REALIZACJI URZĄDZEŃ INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ. Z UWAGI NA SPECYFIKĘ TYCH INWESTYCJI NIE MOŻE BYĆ MOWY O DOSTOSOWANIU CECH ZABUDOWY POWSTAJĄCEJ DO CECH ZABUDOWY ISTNIEJĄCEJ. SĄD PODZIELIŁ STANOWISKO, ŻE ELEKTROWNIE WIATROWE NALEŻĄ DO URZĄDZEŃ WYMIENIONYCH W ART. 61 UST. 3 UPZP. SKORO W MYŚL TEGO PRZEPISU, USTĘPU 1 PKT I 2 ARTYKUŁU NIE STOSUJE SIĘ DO URZĄDZEŃ INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ, TO TYM SAMYM WYDANIE DECYZJI DLA PROJEKTOWANEJ INWESTYCJI NIE BYŁO UZALEŻNIONE OD SPEŁNIENIA WARUNKU TZW. DOBREGO SĄSIEDZTWA ORAZ DOSTĘPU DO DROGI PUBLICZNEJ.

SĄD WSKAZAŁ, IŻ ELEKTROWNIE WIATROWE SĄ PRZEDSIĘWZIĘCIEM WYMIENIONYM W § 3 UST. 1 PKT 6 ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW Z 9 LISTOPADA 2004 R. W SPRAWIE OKREŚLANIA RODZAJÓW PRZEDSIĘWZIĘĆ MOGĄCYCH ZNACZĄCO ODDZIAŁYWAĆ NA ŚRODOWISKO ORAZ SZCZEGÓŁOWYCH UWARUNKOWAŃ ZWIĄZANYCH Z KWALIFIKOWANIEM PRZEDSIĘWZIĘĆ DO SPORZĄDZANIA RAPORTU O ODDZIAŁYWANIU NA ŚRODOWISKO (DZ. U. Z 2004 R., NR 257, POZ. 2573 ZE ZM.- DALEJ ROZPORZĄDZENIE RM). W ŚWIETLE TYCH PRZEPISÓW WÓJT WINIEN ZWRÓCIĆ SIĘ DO PAŃSTWOWEGO POWIATOWEGO INSPEKTORA SANITARNEGO I STAROSTY O WYDANIE OPINII CO DO OBOWIĄZKU PRZEPROWADZENIA OCENY ODDZIAŁYWANIA PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO, A GDYBY BYŁA TAKA POTRZEBA – CO DO ZAKRESU RAPORTU O ODDZIAŁYWANIU PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO. JAK WYNIKA Z WNIOSKU SKARŻĄCEGO O USTALENIE WARUNKÓW ZABUDOWY WYSOKOŚĆ WIEŻY WIATRAKÓW

PRZEKRACZAŁABY 30 METRÓW WYSOKOŚCI CO ZOBOWIĄZYWAŁO ORGAN DO SPORZĄDZENIA RAPORTU O ODDZIAŁYWANIU PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO. ORGAN I INSTANCJI NIE WYPOWIEDZIAŁ SIĘ W FORMIE POSTANOWIENIA CO DO OBOWIĄZKU SPORZĄDZENIA TAKIEGO RAPORTU.

SĄD WSKAZAŁ, IŻ ZGODNIE Z OBOWIĄZUJĄCYMI PRZEPISAMI ORGAN WINIEN USTALIĆ, CZY W ŚWIETLE W/W USTAWY SKARŻĄCY POWINIEN UZUPEŁNIĆ WNIOSEK O USTALENIE WARUNKÓW ZABUDOWY. ZGODNIE Z ART. 52 UST. 2 PKT 1 W ZW. Z ART. 64 UST. 1 USTAWY WNIOSEK O USTALENIE WARUNKÓW ZABUDOWY POWINIEN ZAWIERAĆ OKREŚLENIE GRANIC TERENU OBJĘTEGO WNIOSEM, PRZEDSTAWIONYM NA KOPII MAPY ZASADNICZEJ LUB, W PRZYPADKU JEJ BRAKU, NA KOPII MAPY KATASTRALNEJ, PRZYJĘTEJ DO PAŃSTWOWEGO ZASOBU GEODEZYJNEGO I KARTOGRAFICZNEGO, OBEJMUJĄCEJ TEREN, KTÓREGO WNIOSEK DOTYCZY I OBSZARU, NA KTÓRY INWESTYCJA BĘDZIE ODDZIAŁYWAĆ W SKALI 1: 1000 LUB 1:1500. INWESTOR WINIEN ZAKREŚLIĆ NA ZAŁĄCZNIKU GRAFICZNYM DO WNIOSKU GRANICE TERENU, NA KTÓRYM PLANUJE REALIZOWAĆ PRZEDSIĘWZIĘCIE CZYLI WSKAZANIE POŁOŻENIA INWESTYCJI W TERENIE. NA TAKIM ZAŁĄCZNIKU WINIEN BYĆ RÓWNIEŻ ZAZNACZONY OBSZAR SZEROKO ROZUMIANEGO ODDZIAŁYWANIA INWESTYCJI NA ŚRODOWISKO PRZYRODNICZE JAK I NA NIERUCHOMOŚCI SĄSIEDNIE. WNIOSEK SKARŻĄCEGO JEST BARDZO OGÓLNIKOWY I NIE ZAWIERA ELEMENTÓW, O KTÓRYCH MOWA W OSTATNIO POWOŁANYM PRZEPISIE.

BRAK KONSEKWENCJI W DECYZJACH SKO W K. , PODJĘTYCH W NINIEJSZEJ SPRAWIE POWODUJE, ŻE NARUSZA TO PRZEPISY ART. 8 I 9 KPA A POSTĘPOWANIE ORGANÓW NARUSZYŁO TAKŻE WSKAZANE WYŻEJ PRZEPISY USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM Z DNIA [...] MARCA 2003 R.

SĄD NADMIENIŁ, ŻE W DNIO 25 WRZEŚNIA 2010 R. WESZŁA W ŻYCIE USTAWA Z DNIA 6 SIERPNI 2010 R. O ZMIANIE USTAWY O GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI ORAZ USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM (DZ. U. Z DNIA 25 SIERPNI 2010 R.), KTÓRA W ART. 2 WPROWADZIŁA ZMIANY W UPUP. ZGODNIE Z TYM ARTYKUŁEM W ART. 10 PO UST. 2 DODAJE SIĘ UST. 2A W BRZMIENIU "JEŻELI NA OBSZARZE GMINY PRZEWIDUJE SIĘ WYZNACZENIE OBSZARÓW, NA KTÓRYCH ROZMIESZCZONE BĘDĄ URZĄDZENIA WYTWARZAJĄCE ENERGIĘ Z ODNAWIALNYCH ŹRÓDEŁ ENERGI O MOCY PRZEKRACZAJĄCEJ 100 KW, A TAKŻE ICH STREF OCHRONNYCH ZWIĄZANYCH Z OGRANICZENIAMI W ZABUDOWIE I UŻYTKOWANIU TERENU; W STUDIUM USTALA SIĘ ICH ROZMIESZCZENIE". PRZEPIS TEN W ART. 15 UST. 3 UPZP PO PKT 3 DODAŁ PKT 3A – "GRANICE TERENÓW POD BUDOWĘ URZĄDZEŃ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 10 UST. 2A, ORAZ GRANICE ICH STREF OCHRONNYCH ZWIĄZANYCH Z OGRANICZENIAMI W ZABUDOWIE, ZAGOSPODAROWANIU I UŻYTKOWANIU TERENU ORAZ WYSTĘPOWANIEM ZNACZĄCEGO ODDZIAŁYWANIA TYCH URZĄDZEŃ NA ŚRODOWISKO", PRZY CZYM CHODZI O OBOWIĄZKOWE OKREŚLENIE TYCH GRANIC W PLANIE MIEJSCOWYM. POWODUJE TO KONIECZNOŚĆ WERYFIKACJI MIEJSCOWEGO PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO LUB STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO GMINY.

OD POWYŻSZEGO WYROKU SKARGĘ KASACYJNĄ WNIOŚŁO SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE W K.. ORGAN ZARZUCIŁ WYDANIE NINIEJSZEGO WYROKU Z

NARUSZENIEM ART. 133 § 1 USTAWY Z DNIA 30 SIERPNIĄ 2002 ROKU PRAWO O POSTĘPOWANIU PRZED SĄDAMI ADMINISTRACYJNYMI (DZ. U. NR 153, POZ. 1270) DALEJ P.P.S.A. Z UWAGI NA FAKT POMINIĘCIA PRZEZ WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W POZNANIU (CO WYNIKA Z UZASADNIENIA WYROKU) CZĘŚCI AKT ZGROMADZONYCH W AKTACH SPRAWY. PONADTO Z NARUSZENIEM ART. 141 § 4 P.P.S.A., Z UWAGI NA BRAK WYJAŚNIENIA PRZEZ WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W POZNANIU (CO WYNIKA Z UZASADNIENIA WYROKU) MERYTORYCZNEJ (W ZAKRESIE PRAWA MATERIALNEGO) PODSTAWY PRAWNEJ ZAPADŁEGO ROZSTRZYGNIĘCIA SĄDU. ZARZUCONO RÓWNIEŻ NARUSZENIE ART. 145 § 1 PKT 1 LIT A P.P.S.A., POPRZEZ JEGO BŁĘDNE ZASTOSOWANIE.

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE W K. WNIOSŁO O UWZGLĘDNIENIE SKARGI KASACYJNEJ I UCHYLENIE ZASKARŻONEGO WYROKU W CAŁOŚCI ORAZ PRZEKAZANIE SPRAWY DO PONOWNEGO ROZPOZNANIA WOJEWÓDZKIEMU SĄDOWI ADMINISTRACYJNEMU, JAK RÓWNIEŻ ZASĄDZENIE KOSZTÓW POSTĘPOWANIA.

W OCENIE ORGANU PRZYJĘTY PRZEZ SKŁAD ORZEKAJĄCY POGLĄD (LECZ NIEUZASADNIONY W SPOSÓB WYCZERPUJĄCY I PRZEKONUJĄCY), IŻ ELEKTROWNIE WIATROWE SĄ URZĄDZENIAMI INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ, NIE MA OPARCIA W PRZEPISACH PRAWA MATERIALNEGO, TJ. U.P.Z.P., JAK RÓWNIEŻ WYMIENIONYCH PONIŻEJ PRZEPISACH ODREBNYCH.

WSKAZAŁ, IŻ TEREN NIERUCHOMOŚCI POŁOŻONEJ W MIEJSCOWOŚCI M. OZNACZONEJ W EWIDENCJI GRUNTÓW I BUDYNKÓW JAKO DZ. NR [...] (OBRĘB M.), NA KTÓREJ MIAŁABY POWSTAĆ WNIOSKOWANA PRZEZ R. S. INWESTYCJA, NIE POSIADA MIEJSCOWEGO PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO. POWOŁAŁ BRZMIENIE ART. 4 UST. 2 USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM. WSKAZAŁ, IŻ INWESTYCJA POLEGAJĄCA NA BUDOWIE ELEKTROWNI WIATROWEJ NIE JEST INWESTYCJĄ CELU PUBLICZNEGO, A CO ZA TYM IDZIE ROZPATRZENIE MOŻLIWOŚCI REALIZACJI ELEKTROWNI WIATROWYCH NA DANYM TERENIE MOŻE NASTĄPIĆ WYŁĄCZNIE W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM, KTÓRE ZMIERZA DO WYDANIA DECYZJI O WARUNKACH ZABUDOWY. MOŻLIWE JEST WYDANIE DECYZJI O WARUNKACH ZABUDOWY DLA DANEJ INWESTYCJI, TYLKO I WYŁĄCZNIE W PRZYPADKU ŁĄCZNEGO SPEŁNIENIA PRZEZ TĘ INWESTYCJĘ WARUNKÓW OKREŚLONYCH W ART. 61 UST. 1 USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM. ISTNIEJE WYJĄTEK OD TEJ REGUŁY (W ART. 61 UST. 3 USTAWY) MIĘDZY INNYMI DLA INWESTYCJI OKREŚLONYCH MIANEM "URZĄDZEŃ INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ". DOTYCZY ON DWÓCH WARUNKÓW KONIECZNYCH DO SPEŁNIENIA W

PRZYPADKU STANDARDOWYCH INWESTYCJI, A MIANOWICIE WARUNKU TZW. "DOBREGO SĄSIEDZTWA"

(ART. 61 UST. 1 PKT 1 USTAWY) ORAZ WARUNKU DOSTĘPU DO DROGI PUBLICZNEJ (ART. 61 UST. 1 PKT

2 USTAWY).

ORGAN WSKAZAŁ PONADTO, ŻE ELEKTROWNIA WIATROWA JEST INWESTYCJĄ, SKŁADAJĄCĄ SIĘ Z

FUNDAMENTÓW, NA KTÓRYCH USTAWIANY JEST MASZT. NA SZCZYCIE MASZTU MONTOWANE JEST

URZĄDZENIE (GENERATOR), KTÓREGO ZADANIEM JEST PRODUKCJA ENERGII. W TEJ SYTUACJI ZASADNICZĄ KWESTIĄ PRAWNĄ JEST USTALENIE JAKIEGO RODZAJU INWESTYCJĄ W KONTEKŚCIE PRZEPISÓW USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM JEST PRZEDSIĘWZIĘCIE OKREŚLONE W USTAWIE MIANEM "URZĄDZENIA INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ", A W SZCZEGÓLNOŚCI CZY "ELEKTROWNIĘ WIATROWĄ", MOŻNA ZALICZYĆ DO TEGO POJĘCIA.

ZDANIEM KOLEGIUM, PRZY ROZPATRYWANIU PRZEDMIOTOWEJ KWESTII, NIE MOŻNA POSIŁKOWAĆ SIĘ PRZEPISAMI ART. 143 UST. 2 USTAWY O GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI, GDYŻ JEGO CELEM SĄ ZUPEŁNIE INNE ZAGADNIENIA. PRZEPIS TEN NIE MOŻE BEZKRYTYCZNIE ZOSTAĆ UZNANY JAKO PODSTAWA DO ZDEFINIOWANA UŻYTEGO W USTAWIE O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM POJĘCIA URZĄDZENIA INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ.

ORGAN ZAUWAŻYŁ, IŻ ANALIZA UŻYTEGO W USTAWIE O GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI POJĘCIA BUDOWY URZĄDZENIA INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ NIE DAJE RÓWNIEŻ PODSTAWY DO UZNANIA, IŻ ELEKTROWNIA WIATROWA MOŻE BYĆ URZĄDZENIEM INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ W ROZUMIENIU USTAWY O GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI. W OMAWIANEJ DEFINICJI PRZEZ BUDOWĄ URZĄDZENIA INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ NALEŻY ROZUMIEĆ BUDOWĘ DROGI ORAZ WYBUDOWANIE POD ZIEMIĄ, NA ZIEMI ALBO NAD ZIEMIĄ PRZEWODÓW LUB URZĄDZEŃ WODOCIĄGOWYCH, KANALIZACYJNYCH, CIEPŁOWNICZYCH, ELEKTRYCZNYCH, GAZOWYCH I TELEKOMUNIKACYJNYCH. UŻYTE - W TYM ZESTAWIENIU JAK RÓWNIEŻ W TYM MIEJSCU USTAWY - SŁOWA URZĄDZENIE ELEKTRYCZNE PROWADZĄ DO WNIOSKU, IŻ ZA URZĄDZENIE ELEKTRYCZNE MOŻNA UZNAWAĆ JEDYNNIE TAKIE OBIEKTY, KTÓRE SŁUŻĄ DO PRZESYŁU ENERGII ELEKTRYCZNEJ W CELU ZAOPATRZENIA ODBIORCÓW, NA KTÓRYCH TO ODBIORCACH CIĄŻY OBOWIĄZEK UISZCZANIA OPŁAT ADIACENCKICH. W TYM ROZUMIENIU OMAWIANEGO POJĘCIA, ELEKTROWNIA WIATROWA PRODUKUJĄCA ENERGIĘ, NIE MOŻE BYĆ UZNANA ZA URZĄDZENIE ELEKTRYCZNE, A CO ZA TYM IDZIE NIE MOŻE BYĆ RÓWNIEŻ UZNANA ZA URZĄDZENIE INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ.

ZDANIEM KOLEGIUM, PRZY ROZPATRYWANIU PRZEDMIOTOWEJ KWESTII, MOŻNA - W PEWNYM STOPNIU - POSIŁKOWAĆ SIĘ PRZEPISAMI USTAWY USTAWY Z DNIA 7 LIPCA 1994 ROKU PRAWO BUDOWLANE - ART. 3 PKT. 3, Z KTÓREGO WYNIKA, ŻE ELEKTROWNIA WIATROWA JEST URZĄDZENIEM TECHNICZNYM.

Z UWAGI NA TO, IŻ WYMIENIONE WYŻEJ WOLNO STOJĄCE URZĄDZENIE TECHNICZNE ZMIENIA SPOSÓB ZAGOSPODAROWANIA TERENU, WYMAGA ONO USTALENIA WARUNKÓW ZABUDOWY NA PODSTAWIE DELEGACJI ZAWARTYCH W ART. 59 I ART. 61 U.P.Z.P., Z WYŁĄCZENIEM - WOBEC FAKTU ŻE NIE JEST URZĄDZENIEM INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ LECZ JEST URZĄDZENIEM TECHNICZNYM - REGULACJI WYNIKAJĄCEJ Z ART. 61 UST. 3 CYTOWANEJ USTAWY.

ORGAN POWOŁAŁ SIĘ NA ORZECZNICTWO SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH OPODATKOWANIA ELEKTROWNI WIATROWYCH.

ORGAN NIE ZGODZIŁ SIĘ ZE STWIERDZENIEM WSA, ŻE ZE WZGLĘDU "NA SWOISTY CHARAKTER INWESTYCJI" NIE JEST MOŻLIWE UZALEŻNIENIE REALIZACJI PROJEKTOWANEJ INWESTYCJI OD SPEŁNIENIA WARUNKÓW OKREŚLONYCH W ART. 61 UST. 1 PKT 1 I UST. 2 USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM, A CO ZA TYM IDZIE LOKALIZACJA TEGO TYPU INWESTYCJI WINNA NASTĘPOWAĆ W OPARCIU O DELEGACJĘ ZAWARTĄ W ART. 61 UST. 3 CYTOWANEJ USTAWY, KTÓRA TO DELEGACJA OKREŚLA, ŻE PRZEPISÓW ART. 61 UST. 1 PKT 1 I 2 NIE STOSUJE SIĘ DO LINII KOLEJOWYCH, OBIEKTÓW LINIOWYCH I URZĄDZEŃ INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ. TO WŁAŚNIE TEN "SWOISTY CHARAKTER INWESTYCJI" POWODUJE, IŻ TEGO TYPU OBIEKTY NIE POWINNY BYĆ LOKALIZOWANE WSZĘDZIE, CO UMOŻLIWIA DELEGACJA ZAWARTĄ W ART. 61 UST. 3 USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM.

ORGAN WSKAZAŁ PONADTO, ŻE USTALENIE PRZEZNACZENIA TERENU, ROZMIESZCZENIE INWESTYCJI CELU PUBLICZNEGO ORAZ OKREŚLENIE SPOSOBÓW ZAGOSPODAROWANIA I WARUNKÓW ZABUDOWY TERENU NASTĘPUJE W MIEJSCOWYM PLANIE ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO. OSTATNIO WPROWADZONA ZMIANA DO USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM, A WSPOMNIANA NA KOŃCU UZASADNIENIA WYROKU WSA TYLKO POTWIERDZA TEŻE, IŻ WOLA USTAWODAWCY JEST ABY ELEKTROWNIE WIATROWE BYŁY LOKALIZOWANE NA PODSTAWIE (PRZEMYŚLANYCH I UPUBLICZNIANYCH W STOSOWNEJ PROCEDURZE) USTALEŃ PLANÓW MIEJSCOWYCH, PO WCZEŚNIEJSZYM WYZNACZENIU ICH LOKALIZACJI W POLITYCE GMINY OKREŚLONEJ W STUDIUM UWARUNKOWAŃ I KIERUNKÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO. ZGODNIE Z PRZYTOCZONYM PRZEPISEM PODSTAWOWĄ FORMĄ REALIZACJI INWESTYCJI JEST JEJ REALIZACJA W OPARCIU O USTALENIA MIEJSCOWYCH PLANÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO. FAKT ZAŚ, BRAKU MIEJSCOWEGO PLANU ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO NIE OZNACZA KONIECZNOŚCI USTALENIA LOKALIZACJI ELEKTROWNI WIATROWEJ W DRODZE WYDANIA DECYZJI ADMINISTRACYJNEJ, BEZ SPEŁNIENIA PODSTAWOWYCH KRYTERIÓW USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM, JAKIM SĄ: ZASADA "DOBREGO SĄSIEDZTWA" ORAZ ZASADA DOSTĘPU DO DROGI PUBLICZNEJ.

ZDANIEM ORGANU UTOŻSAMIANIE ELEKTROWNI WIATROWYCH Z URZĄDZENIEM INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ DOPROWADZI DO SYTUACJI, W KTÓREJ TA REGULACJA PRAWNA POZWALAŁABY NA LOKALIZOWANIE ELEKTROWNI WIATROWYCH WSZĘDZIE, NAWET W SĄSIEDZTWIE ZWARTYCH OSIEDLI ZABUDOWY MIESZKANIOWEJ JEDNORODZINNEJ. TAKIE ROZUMIENIE TEGO PRZEPISU STANOWIŁOBY ZAPRZECZENIE USTAWOWEJ DEFINICJI ŁADU PRZESTRZENNEGO.

ORGAN WSKAZAŁ, IŻ W DNIU 25 WRZEŚNIA 2010 ROKU WESZŁA W ŻYCIĘ USTAWA Z DNIA 6 SIERPNIA 2010 ROKU O ZMIANIE USTAWY O GOSPODARCE NIERUCHOMOŚCIAMI ORAZ USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM, KTÓRA W ART. 2 WPROWADZIŁA ZMIANY W USTAWIE O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM. ZMIANY TE DOTYCZĄ ART. 10, W KTÓRYM PO UST. 2 DODAJE SIĘ UST.

2A W BRZMIENIU JEŻELI NA OBSZARZE GMINY PRZEWIDUJE SIĘ WYZNACZENIE OBSZARÓW, NA KTÓRYCH ROZMIESZCZONE BĘDĄ URZĄDZENIA WYTWARZAJĄCE ENERGIĘ Z ODNAWIALNYCH ŹRÓDEŁ ENERGII O MOCY PRZEKRACZAJĄCEJ 100KW, A TAKŻE ICH STREF OCHRONNYCH ZWIĄZANYCH Z OGRANICZENIAMI W ZABUDOWIE I UŻYTKOWANIU TERENU; W STUDIUM USTALA SIĘ ICH ROZMIESZCZENIE". ZMIANY TE DOTYCZĄ RÓWNIEŻ ART. 15 UST. 3 UPZP, W KTÓRYM PO PKT 3 DODANO PKT. 3A W BRZMIENIU "GRANICE TERENÓW POD BUDOWĄ URZĄDZEŃ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 10 UST. 2A, ORAZ GRANICE ICH STREF OCHRONNYCH ZWIĄZANYCH Z OGRANICZENIAMI W ZABUDOWIE, ZAGOSPODAROWANIU I UŻYTKOWANIU TERENU ORAZ WYSTĘPOWANIEM ZNACZĄCEGO ODDZIAŁYWANIA TYCH URZĄDZEŃ NA ŚRODOWISKO". BRZMIENIE WW. PRZEPISÓW WYRAŹNIE WSKAZUJE NA TO, ŻE ELEKTROWNIE WIATROWE SĄ URZĄDZENIAMI WYTWARZAJĄCYMI ENERGIĘ A ZATEM URZĄDZENIAMI PRODUKCYJNYMI. STĄD TEŻ NALEŻY TE URZĄDZENIA ZALICZYĆ DO DZIAŁU DZIAŁALNOŚCI, KTÓRA JEST PRODUKCJĄ ORAZ NALEŻY UZNAĆ, ŻE URZĄDZENIA TE WPROWADZAJĄ NA TEREN FUNKCJĘ PRODUKCYJNĄ, KTÓRA MOŻE POWODOWAĆ OGRANICZENIA W ZABUDOWIE I UŻYTKOWANIU TERENU.

ORGAN ZWRÓCIŁ PONADTO UWAGĘ NA FAKT, IŻ O CHARAKTERZE I FUNKCJI OBIEKTU PRZESĄDZA SPOSÓB JEGO UŻYTKOWANIA I FUNKCJONOWANIA. BEZDYSKUSYJNYM JEST, ŻE ELEKTROWNIE WIATROWE SĄ OBIEKTAMI PRODUKUJĄCYMI ENERGIĘ ELEKTRYCZNĄ. ZATEM ZGODNIE Z NOMENKLATURĄ NAZEWNICTWA STOSOWANEGO W DECYZJACH O USTALENIU WARUNKÓW ZABUDOWY JEST TO ZABUDOWA PRODUKCYJNA. KATALOG OZNACZEŃ I FUNKCJI WNIOSKOWANYCH OBIEKTÓW JEST ZAMKNIĘTY I SZCZEGÓŁOWO OKREŚLONY W ROZPORZĄDZENIU MINISTRA INFRASTRUKTURY Z DNIA [...] SIERPNIA 2003 R. W SPRAWIE OZNACZEŃ I NAZEWNICTWA STOSOWANYCH W DECYZJI O USTALENIU LOKALIZACJI INWESTYCJI CELU PUBLICZNEGO ORAZ W DECYZJI O WARUNKACH ZABUDOWY. NIE MOŻNA ZATEM UZNAĆ, ŻE ZE WZGLĘDU NA SPECYFIKĘ I RODZAJ INWESTYCJI NALEŻY TRAKTOWAĆ JĄ JAKO URZĄDZENIE INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ, CO UPOWAŻNIA DO KORZYSTANIA Z DELEGACJI ZAWARTEJ W ART. 61 UST. 3 WW. USTAWY. ZATEM SOKORO WNIOSKOWANA INWESTYCJA JEST OBIEKTEM PRODUKUJĄCYM ENERGIĘ I NIE ZALICZA SIĘ DO LINII KOLEJOWYCH, OBIEKTÓW LINIOWYCH CZY TEŻ URZĄDZEŃ INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ, TO JEJ LOKALIZACJA NIE MOŻE NASTĘPOWAĆ W OPARCIU O ART. 61 UST. 3 USTAWY. PONADTO ZWRÓCIŁ UWAGĘ NA FAKT, ŻE ELEKTROWNIE WIATROWE WYMAGAJĄ ZAPEWNIENIA STAŁEGO DOJAZDU. ZATEM PODSTAWĄ PRAWNĄ LOKALIZOWANIA INWESTYCJI BEZWZGLĘDNIE WYMAGAJĄCEJ OBSŁUGI KOMUNIKACYJNEJ NIE MOŻE BYĆ PRZEPIS PRAWA, KTÓRY ZWALNIA TĘ INWESTYCJĘ Z OBOWIĄZKU ZAPEWNIENIA DOSTĘPU DO DROGI PUBLICZNEJ. JAK WYNIKA Z DOŚWIADCZEŃ FUNKCJONOWANIA TEGO TYPU INWESTYCJI, ELEKTROWNIE WIATROWE WYMAGAJĄ REGULARNEJ OBSŁUGI SERWISOWEJ, KTÓRA NIEJEDNOKROTNIE WYMAGA UŻYCIA CIĘŻKIEGO SPRZĘTU BUDOWLANEGO NP.: DŹWIGÓW DO ZDJĘCIA GENERATORA WYTWARZAJĄCEGO PRĄD. STĄD TEŻ, BIORĄC TYLKO TĘ KWESTIĘ POD UWAGĘ, ZA WŁAŚCIWE NALEŻY UZNAĆ TWIERDZENIE, ŻE ELEKTROWNIE WIATROWE NIE MOGĄ BYĆ TRAKTOWANE JAKO URZĄDZENIA INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ.)

W OCENIE ORGANU WSA WYDAŁ ORZECZENIE BEZ PRZEANALIZOWANIA AKT SPRAWY. BRAK JEST W PRZEPISACH USTAWY O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU

PRZESTRZENNYM WYMOGU UZGADNIANIA WNIOSKÓW O USTALENIE WARUNKÓW ZABUDOWY Z ORGANAMI, KTÓRE POWOŁUJE WSA. ZATEM WSKAZYWANY PRZEZ WSA W POZNANIU BRAK STANOWISKA WÓJTA GMINY B. WYDANEGO W FORMIE POSTANOWIENIA CO DO OBOWIĄZKU SPORZĄDZENIA RAPORTU O ODDZIAŁYWANIU PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO NIE JEST ZASADNY, BOWIEM KWESTIE TE ROZSTRZYGANIE SĄ. NIE W TRAKCIE POSTĘPOWANIA DOTYCZĄCEGO USTALANIA WARUNKÓW ZABUDOWY LECZ W TRAKCIE POSTĘPOWANIA DOTYCZĄCEGO WYDAWANIA TZW. DECYZJI ŚRODOWISKOWYCH. W PRZEDMIOTOWEJ SPRAWIE WYDANO TAKĄ DECYZJĘ, JEDNAK W RAMACH INNEGO POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO. WSA NIE WYJAŚNIŁ PONADTO W SPOSÓB WYSTARCZAJĄCY MERYTORYCZNEJ PODSTAWY PRAWNEJ ZAPADŁEGO ROZSTRZYGNIĘCIA. ORZEKŁ JEDYNIIE, IŻ ELEKTROWNIA WIATROWA JEST URZĄDZENIEM INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ, NIE POWOŁUJĄC SIĘ NA ŻADNE PRZEPISY PRAWA UZASADNIAJĄCE TAKIE TWIERDZENIE.

W ODPOWIEDZI NA SKARGĘ KASACYJNĄ R. S. WNIÓŚŁ O JEJ ODRZUCENIE JAKO NIEDOPUSZCZALNEJ WOBEC NIESPEŁNIENIA WYMOGÓW OKREŚLONYCH W ART. 176 P.P.S.A. A W PRZYPADKU STWIERDZENIA BRAKU PRZESŁANEK DO ODRZUCENIA SKARGI KASACYJNEJ, WNIÓŚŁ O ODDALENIE SKARGI KASACYJNEJ W CAŁOŚCI ZE WZGLĘDU NA BRAK USPRAWIEDLIWIONYCH PODSTAW ORAZ ZASĄDZENIE OD SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO KOSZTÓW ZASTĘPSTWA PROCESOWEGO.

W UZASADNIENIU PODNIESIONO, ŻE W SKARDZE KASACYJNEJ JAKO STRONĘ PRZECIWKO KTÓREJ JEST ONA KIEROWANA, WSKAZANO WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY, CZYLI PODMIOT KONTROLNY W STOSUNKU DO ORGANU ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, KTÓRY WNIÓŚŁ SKARGĘ KASACYJNĄ, CO STANOWI BRAK FORMALNY POLEGAJĄCY NA NIEWŁAŚCIWYM OZNACZENIU STRONY, KTÓRY POWINIEN SKUTKOWAĆ JEJ ODRZUCENIEM JAKO NIEDOPUSZCZALNEJ.

PONADTO OSNOWA SKARGI KASACYJNEJ ZAWIERA JEDYNIIE ODNIESIENIE DO PUNKTU 2 ART. 176 P.P.S.A., W ZARZUTACH POWOŁANO SIĘ TYLKO NA NARUSZENIE PRZEPISÓW PROCEDURALNYCH (ART. 133 § 1 P.P.S.A., ART. 141 § 4 P.P.S.A., ART. 145 § 1 PKT L LIT A) P.P.S.A.). ZATEM ORGAN WSKAZAŁ PODSTAWĘ SKARGI, JEDNAKŻE NIE PRZEDSTAWIŁ UZASADNIENIA TEJ PODSTAWY. UZASADNIENIE SKARGI KASACYJNEJ NIE ZAWIERA UZASADNIENIA ZARZUTU, JAKOBY NARUSZENIE PRZEPISÓW POSTĘPOWANIA MIAŁO ISTOTNY WPŁYW NA WYNIK SPRAWY. W TREŚCI UZASADNIENIA ORGAN POWOŁUJE SIĘ NA RZEKOME NARUSZENIE PRAWA MATERIALNEGO, PODCZAS GDY PODSTAWA TEGO W SKARDZE KASACYJNEJ NIE ZOSTAŁA ZGŁOSZONA, CO RAŻĄCO NARUSZA WYMÓG OKREŚLONY W ART. 176 P.P.S.A., I STANOWI PODSTAWĘ DO ODRZUCENIA SKARGI KASACYJNEJ JAKO NIEDOPUSZCZALNEJ. PONADTO WYWODY DOTYCZĄCE NARUSZENIA PRAWA MATERIALNEGO Z ART. 174 PKT 1 P.P.S.A. ZOSTAŁY ZAMIESZCZONE BEZ UPZEDNIEGO WSKAZANIA PODSTAWY.

W OCENIE SKARŻĄCEGO WYROK WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU JEST ROZSTRZYGNIĘCIEM PRAWIDŁOWYM I ZASADNYM, ZAPADŁYM W WYNIKU RZETELNEJ I CAŁOŚCIOWEJ ANALIZY AKT SPRAWY.

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Skarga kasacyjna nie została oparta na usprawiedliwionych podstawach.

Zgodnie z art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Jeśli zatem nie wystąpiły przesłanki nieważności postępowania wymienione w art. 183 § 2 p.p.s.a. (a w niniejszej sprawie ich brak), to Sąd związany jest granicami skargi kasacyjnej. Oznacza to, że Naczelny Sąd Administracyjny nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów skargi kasacyjnej i wyłącznie w granicach wyżej określonych może rozpatrywać wniesioną skargę kasacyjną.

Zarzuty skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie opierają się na naruszeniu przez Sąd I instancji przepisów postępowania: art. 133 § 1, art. 141 § 4 oraz art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270), dalej p.p.s.a.

W ocenie strony wnoszącej skargę kasacyjną, zaskarżony wyrok naruszył również przepisy prawa materialnego przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Strona nie sprecyzowała jednak, jakie przepisy prawa materialnego ma na uwadze. Z obszernego uzasadnienia skargi kasacyjnej wywnioskować można, że chodzi w głównej mierze o przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. nr 80, poz. 717 z późn. zm.), dalej u.p.z.p.

Oceniając w granicach określonych art. 183 § 1 p.p.s.a. wniesioną skargę kasacyjną, stwierdzić należało, iż podstawowy problem w niej przedstawiony sprowadzał się do oceny, jakiego rodzaju inwestycją jest elektrownia wiatrowa i czy zalicza się ona do urządzeń infrastruktury technicznej oraz, czy w niniejszej sprawie zastosowanie miał przepis art. 61 ust. 3 u.p.z.p.

Przechodząc w pierwszej kolejności do oceny zasadności przedstawionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa procesowego należy wskazać, że w ocenie skarżącego Sąd I instancji pominął przy orzekaniu część akt zgromadzonych w aktach sprawy, czym naruszył art. 133 § 1 p.p.s.a. Zgodnie z powołanym przepisem sąd wydaje wyrok po zamknięciu rozprawy na podstawie akt sprawy. Należy przy tym wskazać, że Sąd administracyjny nie rozstrzyga sprawy administracyjnej *in merito*. Dokonuje wyłącznie kontroli zgodności z prawem jej rozstrzygnięcia przez organ administracji publicznej. Kontroli takiej można dokonać wyłącznie na podstawie stanu faktycznego ustalonego w czasie wydawania kontrolowanego aktu lub dokonywania czynności (wyrok NSA z 26 stycznia 2012 r. sygn. akt II FSK 1617/10, LEX nr 1121072).

W niniejszej sprawie w. w. zarzut nie znajduje uzasadnienia. Sąd I instancji dokonał bowiem wykładni przepisów prawa na tle wnikliwie ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, a co istotne stwierdził przy tym, że rozpatrujące sprawę organy administracji naruszyły przepisy procedury administracyjnej oraz przepisy u.p.z.p.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego nie można odmówić trafności stanowisku Sądu pierwszej instancji, iż elektrownie wiatrowe należą do urządzeń wymienionych w art. 61 ust. 3 u.p.z.p., jak również są przedsięwzięciem wymienionym w § 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2004 r. w sprawie określania rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004r., nr 257, poz. 2573 ze zm.). W związku z brzmieniem powyższych norm prawnych nie ulega wątpliwości, iż Wójt winien był zwrócić się do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego i Starosty o wydanie opinii co do obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a gdyby była taka potrzeba – co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Jak bowiem wynika z wniosku skarżącego o ustalenie warunków zabudowy wysokość wieży wiatraków przekraczałaby 30 metrów wysokości co zobowiązywało

organ do sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Organ I instancji nie wypełnił nałożonego nań obowiązku i nie wypowiedział się w formie postanowienia co do powyższej kwestii, na co wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wbrew zarzutom skargi kasacyjnej Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zasadnie również uznał, iż inwestycje w postaci elektrowni wiatrowych są urządzeniami infrastruktury technicznej w rozumieniu art. 61 u.p.z.p. Przepis ten warunkuje wydanie pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy od zawartych w nim przesłanek. W stanie faktycznym niniejszej sprawy nastąpiły bezsprzecznie uchybienia proceduralne ze strony organów, nie ustaliły one bowiem, czy – zgodnie z przepisami u.p.z.p. – skarżący powinien uzupełnić wniosek ustalenie warunków zabudowy.

W świetle powyższego nie można więc zgodzić się z zarzutem braku oparcia się przez Sąd I instancji na wszystkich materiałach zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd bowiem sprawdza zgodność z prawem wydanych w toku postępowania administracyjnego decyzji. Nie jest przy tym uprawniony do samodzielnego przeprowadzania postępowania dowodowego. Ocenia jedynie, czy sposób, w jaki działały organy prowadzące postępowanie był zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

W niniejszej sprawie organy prowadzące postępowanie naruszyły art. 52 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 64 ust. 1 u.p.z.p. oraz przepisy art. 8 i 9 k.p.a., co wyczerpująco wyjaśnił sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd wskazał przy tym, jakie elementy powinien zawierać wniosek o ustalenie warunków zabudowy, oraz kwestie, które organy pominęły, pozostawiając wniosek złożony przez inwestora w jego pierwotnej, bardzo ogólnikowej formie.

Sąd I instancji wyjaśnił również, że w niniejszej sprawie zachodzi konieczność weryfikacji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, z uwagi na wejście w życie w dniu 25 września 2010 r. ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z dnia 25 sierpnia 2010 r.), która w art. 2 wprowadziła zmiany w u.p.z.p. Zgodnie z tym artykułem w art. 10 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu "Jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie". Przepis ten w art. 15 ust. 3 upzp po pkt 3 dodał pkt 3a – "granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko", przy czym chodzi o obowiązkowe określenie tych granic w planie miejscowym.

Wskazując na powyższe sąd zwrócił uwagę na konieczność uwzględnienia zawartych w uzasadnieniu uwag oraz spełnienie warunków koniecznych dla wydania merytorycznej decyzji w sprawie warunków zabudowy.

WOBEC POWYŻSZEGO NIE ZASŁUGUJĄ NA UWZGLĘDNIENIE BARDZO OGÓLNIE UJĘTE W SKARDZE ZARZUTY NARUSZENIA PRZEZ SĄD PRZEPISÓW PRAWA MATERIALNEGO. NIE MOŻNA PONADTO ZGODZIĆ SIĘ Z ZARZUTEM NARUSZENIA PRZEZ SĄD I INSTANCJI ART. 141 § 4 P.P.S.A., ZGODNIE Z KTÓRYM UZASADNIENIE WYROKU POWINNO ZAWIERAĆ ZWIĘZLE PRZEDSTAWIENIE STANU SPRAWY, ZARZUTÓW PODNIESIONYCH W SKARDZE, STANOWISK POZOSTAŁYCH STRON, PODSTAWĘ PRAWNĄ ROZSTRZYGNIECIA ORAZ JEJ WYJAŚNIENIE. JEŻELI W WYNIKU UWZGLĘDNIENIA SKARGI SPRAWA MA BYĆ PONOWNIE ROZPATRZONA PRZEZ ORGAN ADMINISTRACJI, UZASADNIENIE POWINNO PONADTO

ZAWIERAĆ WSKAZANIA CO DO DALSZEGO POSTĘPOWANIA. STWIERDZIĆ BOWIEM NALEŻY, ŻE ZASKARŻONE UZASADNIENIE SĄDU I INSTANCJI ZAWIERA WSZYSTKIE WYMAGANE USTAWĄ ELEMENTY.

CHYBIONY JEST RÓWNIEŻ ZARZUT NARUSZENIA ART. 145 § 1 PKT 1 LIT. A P.P.S.A., ZGODNIE Z KTÓRYM SĄD UWZGLĘDNIAJĄC SKARGĘ NA DECYZJĘ LUB POSTANOWIENIE UCHYLA DECYZJĘ LUB POSTANOWIENIE W CAŁOŚCI ALBO W CZĘŚCI, JEŻELI STWIERDZI NARUSZENIE PRAWA MATERIALNEGO, KTÓRE MIAŁO WPŁYW NA WYNIK SPRAWY.

Wbrew bowiem skardze kasacyjnej z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Wojewódzki należycie wykonał obowiązek kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, gdyż właściwie interpretując i stosując przepisy prawa materialnego słusznie uznał, iż zaskarżoną decyzję jako wadliwą należało na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) p.p.s.a. uchylić.

Mając powyższe na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny uznał skargę za pozbawioną usprawiedliwionych podstaw i na podstawie art. 184 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 204 pkt 2 p.p.s.a.